

החלקה שלו, אצלו נשים את הדגל.
- יפה אמרו הילדים ואחר כך
נתחרה על הדגל. מי שראשון יגמור
זריעה יקבל את הדגל ואחר כך מי הכי
טוב יעשב. ואצל מי שהיבול יהיה הגדול
ביותר יוכל לקחת את הדגל אתו
העירה.
מישקה ואני החלטנו להתחרות על הדגל.
- ניקח אותו מיד בהתחלה, ולא נעזוב
עד שניקח אותו הביתה אמר מישקה.
הגן היה קרוב לנהר. השטח נמדד בסרט
מדידה, חולק לחלקות ובכל חלקה שמנו
לוח עם מספר. אני ומישקה קיבלנו מספר
שתיים-עשרה.
מישקה מיד התחיל לצעוק שקיבלנו את
החלקה הגרועה ביותר.
- למה היא גרועה? שאל ויטיה.
- יש פה חור באדמה!
- איזה חור צחק ויטיה סוס דרך

למחרת בואנו למחנה ויטיה, המדריך
שלנו, אמר שנעשה גן ירקות. מיד
התחלנו להתייעץ איך נכין את האדמה
ומה נזרע. החלטנו שאת השטח נחלק
לחלקות ובכל חלקה יעבדו שניים. כך נוכל
לראות מי מתקדם ומי מפגר בעבודה.
ולאלה שמפגרים יעזרו האחרים כדי שכל
השטח יעובד כמו שצריך וייתן יבול טוב.
מישקה ואני ביקשנו להירשם ביחד. עוד
בעיר נדברנו שנעבוד ביחד ונדוג ביחד.
הכל היה אצלנו משותף גם אתים וגם
חכות.

- חברייה אמר ואדיק זייצב אני מציע
שנעשה דגל אדום ונכתוב עליו "לגן
הטוב". מי שראשון יגמור לחפור את

- ובפרסה עשה גומה.
- אבל גם גדם עץ כאן בולט אומר מישקה.
  - גם בחלקות אחרות יש גדמים, תסתכל.
  - אבל מישקה לא רצה להסתכל ורק צעק:
    - אז צריך להוציא אותו מהאדמה!
    - אז תוציאו. לא תצליחו לבדכם, ילדים אחרים יעזרו.
    - אם נתחיל, נגמור נעלב מישקה עוד נעזור לאחרים, למי שרק נחוץ.
    - מצוין אמר ויטיה.
  - כל הילדים התחילו לחפור את האדמה. גם אנחנו התחלנו. אבל מישקה כל הזמן רץ לראות כמה חפרו האחרים. אמרתי לו:
    - אל תרוץ, עבוד, כי אנחנו מספיקים פחות מכולם.
    - אין דבר הוא אומר עכשיו אחפור. חפר, חפר ושוב רץ לאן-שהוא.

באותו היום חפרנו מעט. אחר כך המדריך ויטיה קרא לנו לארוחת צהריים. אחרי הארוחה לקחנו עם מישקה אתים ורצינו לחזור לגן, אבל ויטיה לא הסכים.

- נעבוד רק עד הצהריים. אחרי הצהריים ננוח. אחרת יהיו ילדים שיתעייפו מדי ביום הראשון ואחר כך לא יוכלו לעבוד.

למחרת בבוקר קמנו לפני כולם, רצנו לגן והתחלנו לחפור. אחר כך ביקש מישקה את סרט המדידה מויטיה והתחיל למדוד כמה שכבר חפרנו וכמה עוד נשאר. קצת חופר ושוב מודד. ותמיד נראה לו מעט. אמרתי:

- בוודאי מעט אם רק אני חופר ואתה מודד כל הזמן!

הוא עזב את המדידה והתחיל לחפור. אבל לא חפר הרבה. מצא שורש באדמה והתחיל להוציא אותו.

משך, משך, הפך את כל החלקה. אפילו לחלקה שניה הגיע עם השורש הזה.

- עזוב כבר אמרתי למה נדבקת כך אליו?

- חשבתי אמר שהוא קצר, והוא ארוך כזה, כמו נחש בואה.

- תפסיק כבר להתעסק אתו!

- הרי הוא מוכרח להיגמר איפשהו.

- ומה זה איכפת לך?

- לא הוא אומר אני כזה: התחלתי במשהו, אני חייב להמשיך עד הסוף. ושוב תפס את השורש בידיים ומושך. התרגזתי, ניגשתי וחתכתי את השורש באת. ומישקה מודד את השורש ואומר:

- אוהו! שישה וחצי מטר! ואילו לא חתכת, יכול היה להיות גם עשרים מטר!

אמרתי:

- אילו ידעתי איך אתה עובד, לא הייתי

מסכים להיות אתך באותה חלקה.

והוא:

- אז נוכל להיפרד. אני לא מחייב אתך.
- איך עכשיו נפרד כשאצלנו כמעט ולא
חפור כלום! בגללך לא נקבל את הדגל
האדום.

- למה שלא נקבל? תראה כמה שאצל
וואניה לוזקין וסאני בוברוב חפור. עוד
פחות מאתנו.

והוא רץ לחלקה של וואניה וסאני והתחיל
לצחוק מהם:

- איך, אתם. צריך יהיה לעזור לכם
לחפור!

והם גירשו אותו. ואני אומר:

- אתה מוזר! אתה צוחק מאחרים ומה
חפרת בעצמך? למה התקשרתי אתך!

- אין דבר הוא אומר יש לי רעיון
כזה. תראה שמחר הדגל יהיה בחלקה
שלנו.

- השתגעת לגמרי אמרתי כאן
עבודה ליומיים ואנו לא נגמור כך אפילו
בארבעה ימים.

- עוד תראה, אחר כך אסביר לך.

- מוטב שתעבוד. האדמה לא תזוז
לבדה.

הוא לקח את האת אבל בדיוק אז ויטיה
קרא לכולם לצהריים. מישקה לקח את
האת על הכתף והלך לפני כולם למחנה.
אחרי ארוחת צהריים ויטיה התחיל להכין
את הדגל. כולנו עזרנו. אחד הכין את
המקל, שני תפר בד ואחרים צבעו. דגל
יפה מאוד יצא. את המקל צבענו בזהב
ועל הבד האדום כתב ויטיה באותיות כסף
"לגנן הטוב"

מישקה אמר:

- אולי נעשה דחליל, כדי לגרש את
העורבים.

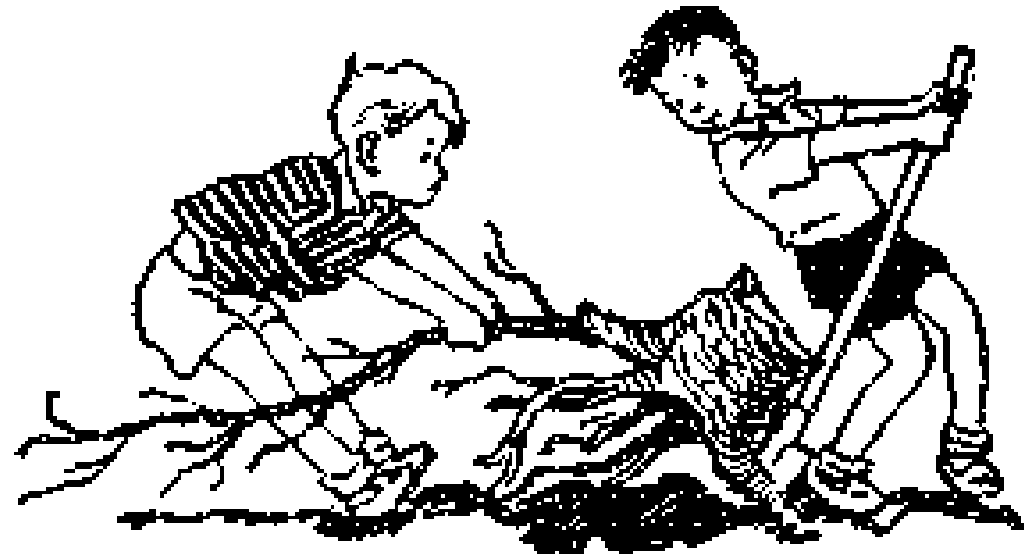
הרעיון מצא חן בעינינו. לקחנו מוט וקשרנו

אליו מקל בצלב. אחר כך מצאנו שק ישן
והכנו ממנו מעיל, הלבשנו את המעיל על
המקל ולמעלה מישקה שם סיר חרס. על
הסיר הוא צייר עיניים, אף ופה. איזה יצור
מאיים יצא!
העמדנו את הדחליל בחצר. כולם הסתכלו
וצחקו. מישקה לקח אותי הצדה ואמר:
- הנה מה חשבתי: בלילה, כשכולם
ישנו, נלך לגן ונחפור בחלקה שלנו.
נשאיר רק קטע קטן ומחר נגמור ונקבל
את הדגל.
ואני אומר:
- אילו רק עבדת! במקום זאת באים לך
רעיונות!
- אעבוד יפה, תראה!
- טוב! אבל אם שוב תתחיל כמו קודם,
אזרוק את הכל ואלך לי!
בערב כולם הלכו לישון. גם אנחנו נשכבנו,
אבל רק כאילו. התחלתי כבר להירדם

ומישקה העיר אותי:
- קום! אחרת נראה את הדגל כמו את
האוזניים שלנו.
קמתי. יצאנו כך שלא יראו אותנו. לקחנו
אתים ויצאנו לגן. הירח זרח ואפשר היה
לראות הכל.
הגענו לגן.
- הנה החלקה שלנו אומר מישקה
ראה, גם הגדם בולט.

התחלנו לחפור. הפעם מישקה עבד טוב
וחפרנו הרבה. הגענו לגדם והתחלנו
לחפור אותו. חפרנו סביב ונסינו להוציא
מהאדמה. משכנו, משכנו, אבל הוא לא

יצא. צריך היה לחתוך את השורשים
באת. התעייפנו! אבל הוצאנו אותו. יישרנו
את האדמה ואת הגדם מישקה זרק
לחלקה השכנה. אמרתי:
- זה לא יפה מה שאתה עושה!

- ומה לעשות אתו?
- הרי שלא לזרוק לשכנים!
- אז נזרוק אותו לנהר!
משכנו את הגדם לנהר. והוא כבד! משכנו
בכל כוחנו וזרקנו לנהר. הוא שט במים
כמו דיונון או איזו חיה מוזרה. הסתכלנו
קצת אחריו והלכנו הביתה. בסך הכל
נשאר לנו רק קטע קטן מאוד לחפור.
למחרת ישננו יותר מכל האחרים. והכל
כואב לנו: ידיים, רגליים, גב.
- מה זה? שואל מישקה.
- עבדנו קשה אמרתי כנראה יותר
מדי.

קמנו, התמתחנו קצת. בארוחת בוקר
התחיל מישקה להתגאות והכריז שהדגל
מגיע לנו. מיד אחרי הארוחה כולם מיהרו
לגן, אבל מישקה ואני הלכנו לאט. למה
לנו למהר! באנו לגן. כולם עסוקים ואנו
הולכים וצוחקים.

- תראו את הדגל כמו את האוזניים שלכם!

והילדים אומרים:

- לכו לעבוד! אתם רק מפריעים.

שואל מישקה:

- של מי החלקה הזו? מעובדת רק

למחצה. ואין כאן אף אחד. כנראה עוד ישנים.

הסתכלתי:

- מספר שתיים-עשרה. הרי זו החלקה שלנו!

- לא יתכן אומר מישקה הרי חפרנו יותר.

- גם לי נראה אני אומר כי חפרנו יותר.

- אולי מישהו החליף את המספרים?

- לא, הכל כשורה. הנה כאן

אחת-עשרה, ושם שלוש-עשרה.

אנו מסתכלים והנה גם הגדם בולט. לא

הבננו.

- שמע אני אומר אם זאת חלקה שלנו, אז מאין הגדם? הרי כבר הוצאנו אותו!

- - נכון אומר מישקה לא יכול היה לגדול תוך יום.

ואנו שומעים שוואניה לוזקין צועק בחלקה שלו:

- ילדים! הביטו איזה נס! אצלנו אתמול היה גדם והיום כבר אין. לאן הוא ברח? כולם באו לראות את הנס. גם אנחנו באנו. "מה קרה כאן" חשבנו "אתמול אצלם לא חפרו אפילו לאמצע והיום רק קטע קטן נשאר".

- מישקה אני אומר כנראה בלילה חפרנו בטעות בחלקה שלהם וגם הוצאנו את הגדם.

- לא יתכן!

- עובדה!

- איזה חמורים אנחנו! אומר מישקה
ומה נעשה עכשיו? למעשה הם צריכים
להחזיר לנו את החלקה שלהם ולקחת
את שלנו. מה זה, נעבוד בשבילם
חינם?
- שתוק! אני אומר אתה רוצה שכל
המחנה יצחק מאתנו?
- אז מה לעשות?
- לחפור! אמרתי זה מה יש לעשות!
לקחנו את האתים, אבל היה קשה. ידיים
כאבו, רגליים כאבו, קשה ליישר את הגב.
וואניה לוזקין וסאנקה בוברוב מהר מאוד
גמרו את העבודה. ויטיה בירך אותם ונתן
להם את הדגל האדום. הם העמידו אותו
באמצע החלקה. כולם עמדו סביב ומחאו
כף. אומר מישקה
- זה לא בסדר!
- מדוע לא בסדר שאל ויטיה.
- לא בסדר, כי מישהו הוציא את הגדם

אצלם. הם בעצמם אמרו.
- -אז זאת אשמתנו? אומר וואניה
אולי מישהו חיפש עצים והוציא אותו.
האם אסור לו?
- ואולי מישהו בטעות חפר אותו ענה
מישקה.
- אז הגדם היה נשאר כאן והרי איננו.
- ואולי זרקו אותו לנהר אומר מישקה.
- מה אתה עם "אולי" ו"אולי" שלך!
- אולי מישהו חפר לכם את החלקה
מישקה לא נרגע.
ואני מושך אותו, שלא יקשקש יותר.
וואניה אומר:
- הכל יתכן. אנחנו לא מדדנו את
האדמה.
הלכנו לחלקה שלנו והתחלנו לחפור.
וואניה וסאנקה עמדו בצד וגיחכו.
- הנה הם עובדים אומר סאנקה רק
לאט כל כך.

השתדלנו עם מישקה בכל כוחנו להתפטר מהדחליל הזה. אבל לא הצלחנו. הוא עמד בחלקה שלנו כל הקיץ, כי בזמן הזריעה מישקה התבלבל וזרע סלק שם איפה שהיה כבר גזר, ובמקום להוציא עשבים מרט פטרוזיליה. היינו צריכים במקום זה מהר לזרוע צנונית. כמה פעמים רציתי כבר להיפרד ממישקה אך לא יכולתי. "איך זה" חשבתי "לא יפה לעזוב חבר!" וכך המשכנו כבר עד הסוף. אבל את הדגל האדום דווקא קיבלנו. היבול של עגבניות וקישואים שלנו היה הכי גדול. ילדים התחילו להתווכח.

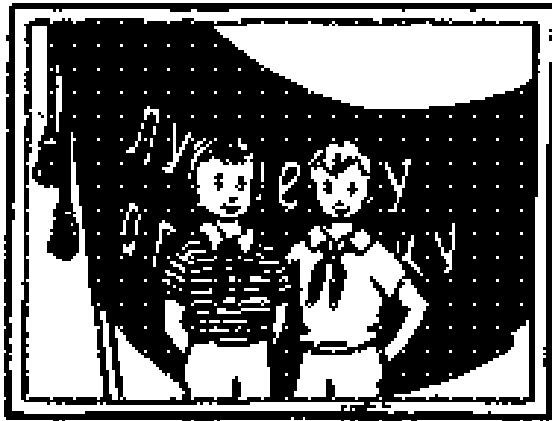
- זה לא בסדר אמרו הם כל הזמן היו אחרונים ואצלם עכשיו היבול הטוב ביותר!
אבל ויטיה אמר:
- עזבו, ילדים. זה בסדר. נכון שהם

- אולי צריך לעזור להם אמר וואניה אצלם הכי פחות חפור.
ובאמת עזרו לנו. עזרו גם להוציא את הגדם. אבל גם כך גמרנו אחרונים. וילדים אמרו:
- על החלקה האחרונה הזו נעמיד את הדחליל.
כולם הסכימו והעמידו את הדחליל בחלקה שלנו. מישקה ואני נעלבנו וויטיה אומר:
- תשתדלו שהחלקה שלכם תהיה טובה יותר, כדי שתצליחו בזריעה ועישוב, אז נוריד את הדחליל.
אומר יורא קוזלוב:
- מעתה נשים את הדחליל על החלקה הגרועה ביותר.
- מסכימים! אמרו החברייה.
- ובסתיו ניתן אותו למי יהיה היבול הקטן ביותר אמר סאנקה בוברוב.

אמרתי למישיקה:

- למה לנו הדחליל? לשם מה לקחת אותו?

- בוא, נזרוק אותו לנהר. אמר מישיקה. לקחנו את הדחליל וזרקנו לנהר. הוא שט במים עם זרועות פשוטים. הסתכלנו אחריו וזרקנו עליו אבנים. ואחר כך חזרנו למחנה.

באותו היום לשקה קורוצ'קין צילם אותנו עם הדגל. אז אם מישהו מכם רוצה תמונה, נוכל לשלוח לו.

פיגרו, אבל הכינו טוב את האדמה והשתדלו לעשב כמו שצריך. אז היה להם יבול טוב.

וואניה לוזקין אמר:

- אצלם אדמה הייתה טובה. ואצלי וסאניה אדמה גרועה ויבול קטן למרות שהשתדלנו. אז למה מגיע לנו הדחליל. הוא כל הקיץ עמד אצלם, שייקחו אותו גם עכשיו.

- טוב. אמר מישיקה. ניקח את הדחליל. הביאו אותו הנה.

כולם צחקו ומישיקה אמר:

- אילו לא הדחליל, לא היינו מקבלים את הדגל האדום.

- איך זה? שאלו כולם.

- כי הוא גירש את העורבים מהחלקה שלנו ובחלקות האחרות העורבים לא פחדו ולכן שם גם יבול קטן. וגם הדחליל הזכיר לנו שצריך להשתדל יותר.